τισε λοιπὸν νὰ κάμῃς καὶ μερικοὺς ἄλλους:) *Πίστις-Πατρὶς* (ἔστειλα·) *Δεροναυτοπούλαν* (ἔχει καλῶς·) *Πριγκίπισσαν τῶν Πατρῶν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὠχρόλευκην Ἀχτίδα* (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ ζητηθέντα·) *Μωρέαν*, *Ἀνίβαν τὸν Καρχηδόνιον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ὴν Ὀκτωβρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δέχονται: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 26 Ὀκτωβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰρφαείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

471. Λεξίγριφος

Ἂν ἀριθμητικὸν
Μὲ ἐν οὐσιαστικὸν
Ὁ λύτης συνενώσῃ,
Ἄνθος πολὺ κοινὸν
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃ

Ἐστάλη ὑπὸ Νικ. Γ. Σαρίμβεη

472. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Ο καὶ βάλε Ι
Καὶ ἀντὶ ἑνὸς Θεοῦ,
Θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Γνωστὸν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Σκληρὴ Σκλαβιὰ

473. Δημῶδες αἴνιγμα

Μάρμαρο μαρμαρωτένιο
Μαρμαρένιο καὶ χυτὸ
Ἔχει μέσα μαῦρα φάρια
Καὶ γλυκὸ-γλυκὸ νερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρακατράκας

474. Πυραμὶς

Οἱ σταυροὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος
\+ = Πρόθεσις.
* + * = Δημητριακόν.
** + ** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Α. Τρίκκα

475. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

*** + *** = Διάσημος γυνὴ τῆς ἀρχαιότ.
** + ** = Εἶδος χώματος.
* + * = Ἄγριον ζῶον.
\+ Οἱ σταυροὶ Προφήτης Ἑβραῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

476. Ἐπιγραφὴ

ΑΝΩ ΠΟΥ
ΜΥΛ ΟΚΣ
ΑΙΔ ΕΠΙ
ΚΑΡ ΑΙΡ
ΙΑΚ ΘΕΩ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Καρδιᾶς

477. Ἀριθμητικὴ διὰ Λέξεων

Μέρος φυτοῦ—ζῶον ἄγριον = Σύνδεσμος +
Ἀτίμητον —ἀπαγορευτικὸν = Ἐρωτηματ. +
Ρῆμα σύν0.—ρῆμα ἁπλοῦν = Μέρος τ. ποδός.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Θηβαία Βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

478. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος· τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, το τρίτον τῆς τρίτης καὶ τὸ τέταρτον τῆς τετάρτης, χώραν τῆς Τουρκίας:

1; τοῦ Νῆσος Λιγαίου· 2, Ἡμίθεος ἥρως· 3, Ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν· 4, Πτηνὸν τῆς αὐλῆς· 5, Νῆσος τοῦ Ἰονίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χειρὸς Βοηθείας

479. Ἐλλιποσύμφωνα

_ η – εια – εα – αεαεαι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Πριγκιπίσσης

480. Γρῖφος

Ρωσσία
Ἱσπανία Σερβία
Γ' Ἑλλὰς ΛΩΤ Γαλλία
Ἰταλία Ἑλβετία
Τουρκία

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλλόκωττας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38

386. Κερασοῦς (κέρας, οῦς.)—387. Σουρῆς (σοῦ, ρίς.)—388. Πάδος – Πάρος.

389.
Α
ΑΡΑ
ΕΡΑΤΩ
ΟΡΑΤΙΟΣ
ΑΜΑΖΟΝΙΟΣ
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

390. *Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται.* (Ἠανάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ δεξιῶν πρὸς ταριστερ.)—391. Νῖκος (ὁ ΙλάτωΝ Η ΚΩΣτούλα...)—392. Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. — 393. ΧΡΕΜΩΝ, ΧΕΛΩΝΗ (Χείρων, ΡΕνναι, Ἑλλάς, ΜίνΩς, Ὠκεανός, ΝατάλΗ.) — 394. Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.—395. *Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἤπειρος.* (ια μὲ ριχ – ιν – ναί ὑπ' ἦρ – ώς.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα μικρῶν μυστικῶν,
Ἕκαστον τετράδιον φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι *(Κουρτίδου)* Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον *(Ξενοπούλου)* φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρᾶς ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50 Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Παιδικὲς Σελίδες, Η. Σ. Δέλτα: «Γιὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιὰ τῆς Βασιλοπούλας». Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἑστίας» Στὸ Λονδῖνον, τυπογραφεῖον Βελώνη 18, 19, 20. Appold Street, E. C. *(Γ', 184-8)*

Ἀνταλλάσσω ***μουσικὰ τεμάχια*** παντοχόθεν.—ΠΟΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΙΣ, ***Καλάμαι.*** *(Γ', 189)*

Τὸ ***Κράτος τῶν Ἀνθέων.*** Πληροφορίαι κτλ. *Μικρομέγαν* P. R. Ἀθήνας.

Σὲ κοροϊδέψαμε! ***Ἰδιότροπος Ξανθούλα.*** Ἔτσι λοιπόν, δὲν θὰ λάβῃς μέρος στὴν κωμῳδία; Πάντα Ἰδιότροπος.—*Μικρομέγας, Εὐζωνάκι.* *(Γ', 191)*

Ἀντὶ ὡραίου δελταρίου, στέλλω τρία ξεκαρδιστικώτατα.—Messager Hermès, Kafr - el - Zayat (Egypte) *(Γ', 192)*

Φοιτητὴς τῶν μαθηματικῶν ἀρίστων γνώσεων ζητεῖ παραδόσεις εἰς μαθητὰς Γυμνασίου καὶ Ἑλληνικοῦ Σχολείου. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν. *(Γ', 193)*

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[*Φαίδωνος*]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν ***κ. Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.***

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 43 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 369)

ΑΘΗΝΩΝ· *Ν. Ν. Προσαπόπουλος, Ἀλ. Β. Σκυφάκις, Μαρία Ι. Παπαδάκη, Βασιλ. Δ. Κουσκουβῆς, Ρίκα Ν. Ἀγγελοπούλου.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ· *Ἰουλία Παναγοκούλου.*
ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ· *Κωνστ. Π. Σπετσιέρης.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· *Ἐλ. Σ. Παπαγεωργακόπουλος, Γερ. Χόμπης, Σπυρ. Θ. Μαρτίνης, Μάρκος Ναξίου.*
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ· *Ἰωάν. Γ. Πορτούλης.*
ΝΑΥΠΛΙΟΥ· *Δημήτριος Μ. Πανωρᾶς.*
ΣΠΑΡΤΗΣ· *Α. Γ. Βαλασάκης.*
ΣΥΡΟΥ· *Φ. Χρ. Μουχτόπουλος.*
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· *Δ. Μ. Στρούζας, (41, 42, 43).*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Κωνστ. Δ. Στουμπιάδης, Κλεοσίμη Π. Παπασπυρίδου, Παν. Γούσιος.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Εὐγενούλα Λεμπεριάδου (41).*
ΒΕΡΟΙΑΣ· *Δ. Κ. Ράλλης (41).*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ΜΑΡΙΑ Ι. ΠΑΠΑΔΑΚΗ, *ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 65, ἐν Ἀθήναις, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ μίαν τριμηνίαν.*
Πλεονάζει δραχ. 1,20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2007.

Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ.χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. *Ἐξωτερικοῦ* φρ.χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος ***Ἐν Ἀθήναις, 16 Ὀκτωβρίου 1910*** ***Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 46***

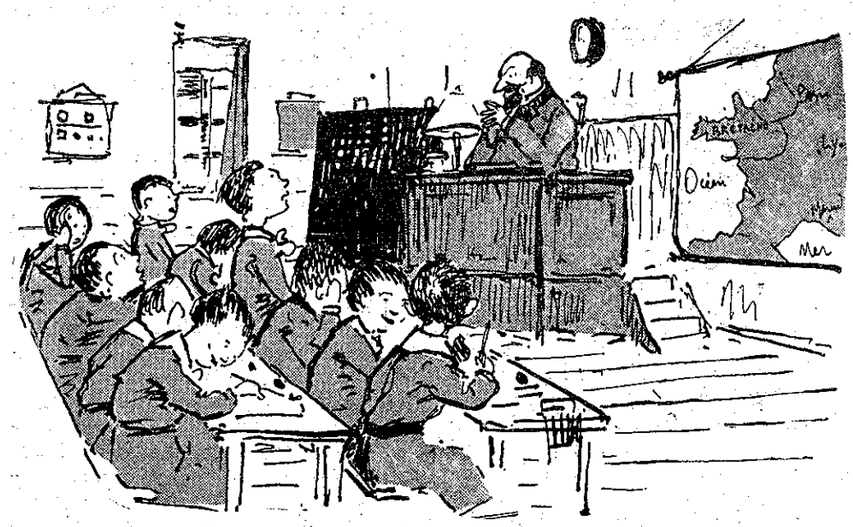

«Ὁ καθηγητὴς ἀπευθύνει ἐρωτήσεις...» (Σελ. 374, στ. α'.)

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Δὲν ξέρω ἂν τὸ παρετηρήσατε· ἀλλὰ πάντα, τὴν πρώτην ἡμέραν, θὰ ὑπάγῃ κανεὶς εἰς τὸ σχολεῖον ἢ μισὴν ὥραν ἐνωρίτερα, ἢ πολὺ-πολὺ ἀργότερα.

Συνήθως εἶνε βιαστικὸς καὶ ἀνυπόμονος. Προγευματίζει γρήγορα-γρήγορα, ἁρπαχτά, καὶ ζεματίζεται κ᾽ὁλα μὲ τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀφίνει νὰ κρυώσῃ.

Ἡ σάκκα του ἢ ὁ χαρτοφύλακάς του εἶνε συνήθως καινούργιος. Ὅταν εἶνε ἀπὸ ρωσσικὸν δέρμα, μυρίζει σὰν μόσχος, καὶ ἡ μυρωδιὰ αὐτή, ἂν κ᾽ εὐχάριστη στὴν ἀρχή, πειράζει ὕστερα τὰ νεῦρα. Καὶ ἡ ἀνυπομονησία αὐξάνει.

Μέσα στὴ σάκκα ἢ τὸν χαρτοφύλακα, εἶνε τὰ «ἐφόδια», ἢ ὅπως τὰ λέγουν ἀκόμη πομπωδέστερα τὰ «ὅπλα τοῦ μαθητοῦ»: Τετράδια, κονδυλοφόροι, πενοῦλες, μολύβια, στυπόχαρτα... Ἡ σάκκα του μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ παληά· αὐτὰ ὅμως, τὴν πρώτη μέρα, θὰ εἶνε πάντα καινούργια.

Φθάνει στὸ Σχολεῖον καὶ περνᾷ τὸ κατώφλι μὲ βῆμα ἀποφασιστικό, σοβαρὸ καὶ μετρημένο. Ἄ, εἶνε ἐπίσημη αὐτὴ ἡ στιγμή, ποῦ αὐτοκαταδικάζεται εἰς «ἕνὸς ἔτους φυλάκισιν»...

Στὴν αὐλὴ εἶνε μαζευμένοι καὶ ἄλλοι «φυλακισμένοι». Ὁ ἐρχομὸς ἑνὸς «νέου» τοὺς χαροποιεῖ. Θὰ ἔλεγες ὅτι εἰς τὸ θέαμα τῆς συμφορᾶς του ξεχνοῦν τὴν ἰδικήν των.

Ἀρχίζει ἀμέσως ἡ ἀνάκρισις:

—Σὲ ποιὰ τάξι θὰ πᾷς;

—Ἐξωτερικός, ἐσωτερικὸς ἢ ἡμισύσσιτος;

—Σὲ ποιὸ σχολεῖο ἤσουν πρίν;

—Καὶ μὲ τί βαθμὸ ἐπροβιβάσθης;

Τὴν ἀπάντησι στὴν τελευταίαν ἐρώτησι τὴν περιμένουν μὲ τὸ ἴδιον ἐνδιαφέρον καὶ οἱ ἐπιμελεῖς καὶ οἱ ἀμελεῖς. Ἂν πῇ ἔξαφνα «ἐπροβιβάσθηκα μὲ ἄριστα», οἱ ἐπιμελεῖς ἔχουν νὰ φοβηθοῦν καινούργιο ἀντίζηλο καὶ συναγωνιστή· ἂν πῇ πάλι «ἔμεινα στὴν ἴδια τάξι», οἱ ἀμελεῖς θὰ εὕρουν σύντροφο καὶ συνένοχο...

Τώρα ὅμως θὰ τοὺς ἀνακρίνῃ καὶ αὐτός: Κάθε πότε κάνετε λατινικά; Εἶνε αὐστηρὸς ὁ τάδε καθηγητής; Τί καπνὸ φουμάρει ὁ διευθυντής; Ἀμὲ ὁ ἐπιστάτης; Κάνει εὐκολίες ἢ εἶνε ὅλο γρίνια;

Ἄ, νάτος! Βγαίνει στὸ παράθυρο καὶ κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι. Ἡ ὥρα ἐκτὼ παρὰ δύο λεπτά. Ὁρίστε, κύριοι, ἐπάνω!...

Ἀνεβαίνουν γρήγορα τὲς σκάλες καὶ τρέχουν ἴσια στὴν τάξι, γιατὶ θέλουν νὰ διαλέξουν θέσι... γιὰ ὅλο τὸ χρόνο.

Τὰ τελευταῖα θρανία εἶνε τὰ πλέον ἐπιζήτητα. Οἱ ἔξυπνοι τὰ ὀνομάζουν «ὑπνωτήρια». Ἐ, εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς ἐξηγήσω διατί:..

Εἰσέρχεται ὁ καθηγητής. Ὁ καινούργιος μαθητὴς τὸν γνωρίζει, γιατὶ τὸν ἔβλεπε στὸ δρόμο, ἀλλὰ τώρα τοῦ φαίνεται σὰν ἀλλοιώτικος. Ἔχει φορέσῃ τὴν ἐπίσημη ρεδιγκότα του γιὰ τὸ πρῶτο μάθημα, καὶ ἔχει πάρῃ ἕνα ἐπίσημο ὕφος...

Ἐρωτᾷ ἕνα-ἕνα πῶς ὀνομάζεται. Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον. Ἔτσι μανθάνουν ὅτι ὁ Στεργίου ὀνομάζεται Ἀπόστολος καὶ ὁ Ἀποστόλου Στέργιος. Εἶνε καὶ κάτι ἄλλα ὀνόματα ποῦ ἀντηχοῦν παράξενα:

«Τρέχουν ἴσια στὴν τάξι...» (Σελ. 373, στ. γ'.)

Νεόφυτος, Πανταλέων, Νεοπτόλεμος... Ποῦ τὰ βρῆκαν! ...

Ἀκολουθοῦν τώρα καὶ ἄλλαι ἐρωτήσεις, ποῦ οἱ ἀμελεῖς τὰς χαρακτηρίζουν ἀδιακρίτους: «Μὲ τί βαθμὸ ἐπροβιβάσθης; (πάλι τὰ ἴδια!) — Ἔτυχε νὰ πάρῃς ποτὲ κανένα βραβεῖο; ...» Ἕνας ἀπαντᾷ: «Μὰ δὲν ἐπερίσσεψε ποτέ!»

Μετὰ τὴν ἀνάκρισιν, ὁ καθηγητὴς τοὺς βγάζει ἕνα μικρὸ λόγο. Τοὺς λέγει ὅτι θὰ εἶνε γι' αὐτοὺς «σὰν πατέρας»· προσθέτει ὅμως ἀμέσως ὅτι ὅποιος ἀγαπᾷ, τιμωρεῖ...

Τὰ πρόσωπα ποῦ ἦσαν πρὶν χαρούμενα, κατεβαίνουν, μακραίνουν. Ξαναπαίρνουν ὅμως τὸ φυσικόν των χρῶμα, ὅταν ὁ καθηγητὴς τοὺς βεβαιώνῃ: «ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ μοῦ δώσετε ποτὲ ἀφορμὴν νὰ φανῶ αὐστηρός!» Ἄ, μπᾶ! ποτέ! ...

Πάει καὶ αὐτό. Μένουν ὅμως ἀκόμη εἴκοσι λεπτά, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ὁ καθηγητὴς ἀπευθύνει ἐρωτήσεις δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Μὲ φρίκην οἱ καλοὶ μαθηταὶ ἀνακαλύπτουν ὅτι πολλά, πάρα πολλὰ ἔχουν ξεχάσῃ.

Οἱ κακοὶ ὅμως δὲν ξεύρουν ἀπὸ τέτοια φρίκη. Μιὰ πεντάρα δὲν δίδουν αὐτοί, ἂν δὲν ἔμαθαν τίποτε τόσον καιρό...

Κτυπᾷ πάλι τὸ κουδοῦνι. Ἔ, γιὰ «πρώτη μέρα» φθάνει τόσο. Παίρνουν τὴ «σημείωσι» τῶν βιβλίων των καὶ σχολάζουν. Τὸ ἀπόγευμα πρέπει νὰ πᾶγουν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ἔχουν νάγοράσουν πάλι ἕνα σωρὸ βιβλία. Γεμάτο τὸ βιβλιοπωλεῖον ἀπὸ «συμμαθητάς». Καὶ σαστισμένος ὁ βιβλιοπώλης σᾶς δίνει μιὰ λατινικὴ γραμματικὴ ἐκεῖ ποῦ τοῦ ζητεῖτε ἕνα γαλλικὸ ἀναγνωσματάριο...

Ὁ «καινούργιος» γυρίζει τὸ βράδυ στὸ σπίτι καὶ ἐξετάζει τὰ καινούργια βιβλία του. Μυρίζουν κόλλα καὶ μελάνη. Ὅταν τανοίγῃ, ἡ ράχη τους τρίζει, στενάζει. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὰ συμπαθεῖ, τάγαπᾷ πολύ: δὲν ἔχει ἀκόμη μάθημα νὰ μελετήσῃ! ...

Ἀνοίγει τὴ σάκκα του ἢ τὸ χαρτοφύλακά του καὶ ἀνακαλύπτει δυὸ μεγάλους μαύρους λεκέδες ἐπάνω στὸ κίτρινο δέρμα. Δυστυχία! εἶχε παραγεμίσῃ τὸ καλαμάρι του κ' ἐχύθηκε. Τώρα; πῶς νὰ βγάλῃ τοὺς λεκέδες, ἀφοῦ ἡ μελάνη εἶνε «ἠγυημένη ἀνεξίτηλος»; ...

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ φάγῃ τὸ βράδυ μὲ μεγάλη ὄρεξι καὶ νὰ μιλήσῃ στὸ τραπέζι μὲ μεγαλήτερη εὐχαρίστησι. Λέγει τὰς ἐντυπώσεις του, τὰς ἐλπίδας του, τοὺς φόβους του...

Καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα, στὸ κρεββάτι. Αὔριο πρέπει νὰ ξυπνήσῃ στὰς ἑπτά.

Πέφτει μὲ κάποια μελαγχολία. Καὶ βλέπει στὸν ὕπνο του ὅτι εἶνε ἀκόμη «παύσεις» καὶ ὅτι παίζει μὲ τὰ ζωηρὰ ἐξαδέλφια του σὲ μιὰν ὡραία ἀκρογιαλιά.

Ξυπνᾷ τὸ πρωὶ καὶ φεύγει γιὰ τὸ Σχολεῖο, ἥσυχα, χωρὶς τὴ χθεσινὴ βία καὶ συγκίνησι. Ὀντῶ ἕως δέκα, ἑλληνικά. Δέκα ἕως ἕνδεκα, μαθηματικά. Ἕνδεκα ἕως δώδεκα, γεωγραφία. Τὸ ἀπόγευμα, δύο ἕως τρεῖς, ἱστορία· τρεῖς ἕως τέσσερες, γαλλικά.. Ἡ ἀληθινὴ «πρώτη» ἡμέρα τοῦ Σχολείου εἶνε αὐτή, ἡ «δευτέρα»! ...

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΗΜΕΡΑΙ ΚΡΙΣΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου,

Την περασμένην Κυριακὴν ἐνῶ αἱ Ἀθῆναι ἐξημερώνοντο μὲ μιὰν ἀπρόοπτον κυβερνητικὴν κρίσιν, εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου πρόκειτο νὰ ναγνωσθῇ ἡ κρίσις τοῦ Ἀβερωφείου δραματικοῦ Ἀγῶνος, Φαίνεται ὅτι ἡ μία κρίσις, ἡ ἀπρόοπτος, ἔφαγε τὴν ἄλλην, τὴν πρὸ πολλοῦ περιμενομένην. Καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠδείου οἱ ἀκροαταὶ τοῦ κ. Εἰσηγητοῦ ἦσαν ἀραιότατοι: οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὸ βραβεῖον συγγραφεῖς, οἱ φίλοι των οἱ... ἐχθροί των, καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι.

Εἰξεύρετε ἴσως τοὺς ὅρους αὐτοῦ τοῦ Ἀγῶνος. Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὠδείου, χρησιμοποιοῦσα ἓν κληροδότημα τοῦ Ἀβέρωφ, ὥρισε 2,500 δρ. τὸν χρόνον, νὰ δίδωνται ὡς βραβεῖον εἰς τὸ καλλίτερον θεατρικὸν ἔργον τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου. Τρεῖς κριταὶ—φέτος ἦσαν ὁ κ. Δροσίνης, ὁ κ. Κακλαμάνος καὶ, παραιτηθέντος τοῦ κ. Κουρτίδου, ὁ κ. Σακελλαρόπουλος, — ἐπιφορτίζονται νὰ παρακολουθοῦν τὰ ἔργα καὶ νὰ διαβάζουν τὰ χειρόγραφα. Διότι, διὰ νὰ διαγωνισθῇ ἓν ἔργον, πρέπει κἀὶ νὰ παρασταθῇ εἰς ἓν ἀθηναϊκὸν θέατρον τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποβληθῇ ἐν χειρογράφῳ εἰς τὴν Ἐπιτροπήν.

Ὅλα σχεδὸν νὰ νέα ἔργα ποῦ ἐπαίχθησαν φέτος, ὑπεβλήθησαν καὶ εἰς τὸν Ἀβερώφειον. Ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ μου «Πειρασμοῦ» καὶ δύο - τριῶν ἄλλων. Ἡ Ἐπιτροπὴ εἶχε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι. Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐδιάλεξε τέσσαρα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμοίρασε τὸ βραβεῖον ἐξ ἴσου. Αὐτὰ τὰ τέσσαρα εἶνε: ὁ «Βασιληᾶς Ἀνήλιαγος» τοῦ κ. Πολέμη, οἱ «Σκλάβοι» τοῦ κ. Νικολοπούλου, ἡ «Φιλάρεσκος» τοῦ κ. Ἰωσὴφ καὶ αἱ «Ἀμαρτίαι Γονέων» τοῦ κ. Σταθοπούλου. Ἐδόθησαν ἀπὸ 500 δραχμαὶ εἰς κάθε συγγραφέα. Ὁ κ. Πολέμης ὅμως ἔλαβεν ἀκόμη καὶ τὰς περισσευούσας 500 διὰ νὰ τυπώσῃ τὸν «Βασιληᾶν Ἀνήλιαγον», διότι, κατὰ τὴν Ἐπιτροπήν, αὐτὸ τὸ ἔργον ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα βραβευθέντα νὰ ἐκδοθῇ καὶ νὰ διαβασθῇ εἰς βιβλίον.

Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσετε: Οἱ συγγραφεῖς ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν κρίσιν; Κ' ἐγὼ θὰ σᾶς ἐρωτήσω: Πότε διαγωνιζόμενοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ κρίσιν διαγωνισμοῦ; Καθεὶς ἀπὸ τοὺς βραβευμένους μὴ δὲν εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ βραβευθῇ μόνος αὐτός; Καὶ καθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀβραβεύτους μὴ δὲν ἔκρινε τὸν ἑαυτόν του πρῶτον καὶ καλλίτερον;

Ὁ κ. Κακλαμάνος, ὁ εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς, ἀνέγνωσε τὴν κρίσιν τὴν Κυριακήν. Καὶ εὐθὺς τὴν Δευτέραν ἀνεχώρησε διὰ τὸ Παρίσι, ὅπου πηγαίνει ὡς γραμματεὺς τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας. Θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι ἐφύλαξε τὴν τελευταίαν ὥραν, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴν ἀκούσῃ ὅσα θὰ τοῦ ψάλλουν οἱ δυσχαριστημένοι...

Εἶνε πολὺ περίεργον αὐτό· ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ποτὲ δὲν πιστεύουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εἰλικρίνειαν μιᾶς κρίσεως. Νομίζουν πάντοτε, ὅτι τὰ βραβεῖα ἀπονέμονται εἰς τοὺς χειροτέρους, ἢ ἀπὸ ἀκρισίαν ἢ ἀπὸ συμφέρον τῶν κριτῶν. Ἀφοῦ προκαλοῦν παράπονα, καμμίαν φοράν, καὶ αὐτοὶ οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως—μιᾶς ἀληθινῆς μητέρας τῶν παιδιῶν της—φαντασθῆτε πλέον τί γίνεται μὲ τοὺς ἄλλους! Καὶ ἄλλο ἀκόμη περιεργότερον: Ἐκεῖνοι ἀκριβῶς παραπονοῦνται περισσότερον ὅτι ἠδικήθησαν, ὅσοι ἔχουν τὰ ὀλιγώτερα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ βραβείου.

Τὸ παρετήρησα μίαν φοραν εἰς ἕνα Μεταφραστικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως. Ἕνας φίλος μας, ποῦ ἦλθεν ἀπὸ τοὺς τελευταίους, ἐχάλασε τὸν κόσμον νὰ φωνάζῃ ὅτι ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις δὲν ἄξιζε τίποτε, καὶ ὅτι ἡ ἰδική του ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ. Ἀπὸ περιέργειαν τότε τὴν ἐζήτησα νὰ τὴν διαβάσω. Καὶ τί εἶδα! Σχεδὸν οὔτε μία φράσις σωστή. Ὁ μεταφραστὴς εἶχε παρεξηγήσῃ ὁλωσδιόλου τὸ κείμενον καὶ ἔγραφεν ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Ἦτο ὁ χειρότερος—καὶ ὅμως εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἔλθῃ πρῶτος!

Ξεύρετε δὲ ποῖοι εἶνε οἱ διόλου ἢ ὀλιγώτερον παραπονούμενοι; Πάντοτε σχεδὸν οἱ καλλίτεροι. Ἐκεῖνοι ποῦ πραγματικῶς ἠμφισβήτησαν τὸ βραβεῖον. Ἀναγνωρίζουν, ὅτι τὸ βραβευθὲν ἔργον ἦτο καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν των καὶ λέγουν: «Δὲν πειράζει· θὰ βραβευθῶ ἄλλην φοράν!»

Ὁσάκις λαμβάνετε μέρος εἰς Διαγωνισμὸν οἱουδήποτε, — μικρὸν ἢ μεγάλον, τῆς Διαπλάσεως ἢ τοῦ Σχολείου, τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τοῦ Ὠδείου, — αὐτοὺς θέλω νὰ μιμῆσθε: τοὺς καλλιτέρους. Νὰ καταπνίγετε τὸν ἄγριον ἐγωϊσμόν, νὰ ὑποκύπτετε εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀνωτέρων σας καὶ νὰ λέγετε: «Δὲν πειράζει· ἄλλην φορὰν θὰ βραβευθῶ.» Καὶ μὴν ἀκούετε τώρα τοὺς θῄθεν ἀδικημένους συγγραφεῖς τοῦ Ἀβερωφείου, ποῦ θὰ φωνάζουν. Ὁ ἐγωϊσμός των εἶνε πολὺ μεγαλήτερος ἀπὸ τὴν ἀξίαν των.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς οἰκίας τοῦ Ροβινσῶνος, ὁ Λουδοβῖκος Κορμᾶς, ἡ Λευκοθέα καὶ ὁ μικρὸς τῶν Ναπολέων, περιμένουν μεταμφιεσμένοι τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Ὁ Τιάρκος κατορθόνει νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ, νὰ παρασύρῃ δὲ καὶ τὴν κυρίαν Μαρσάν, ἐκ τῶν κυριῶν τῆς ἀκολουθίας. Ὅταν ἡ κυρία Μαρσὰν μανθάνῃ ὅτι πρόκειται περὶ συνωμοσίας, προσχωρεῖ εἰς αὐτὴν καὶ δέχεται νὰναλλάξῃ φορέματα μὲ τὴν Λευκοθέαν. Ἐπίσης καὶ ὁ μικρὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὅταν ἀκούῃ ὅτι θὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν πατέρα του, συγκατατίθεται προθύμως νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλουν οἱ συνωμόται.*

Οἱ συνωμόται ἐκυττάχθησαν συγκεκινημένοι εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ ὑπογείου· τὰ πράγματα ἐλάμβανον ἀνελπίστως εὐνοϊκὴν τροπήν· ἀλλ' ἔφθανε διὰ τὸν συνταγματάρχην Κορμᾶν μία κακὴ στιγμή, — ἡ στιγμὴ ποῦ ἔπρεπε νὰποχωρισθῇ τὴν σύζυγόν του καὶ τὸ τέκνον του.

Διὰ νὰποφασίσῃ αὐτὴν τὴν θυσίαν, ἐχρειάζετο βέβαια νὰ ἔχῃ ὅλον τὸν ἡρωϊσμόν, ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν τῶν φανατικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι χάριν τοῦ Αὐτοκράτορος ἐθυσίαζαν ζωήν, οἰκογένειαν, περιουσίαν, τὰ πάντα.

Ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅτι ὁ Λουδοβῖκος Κορμᾶς ἦτο ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους.

Κατενίκησε τὴν λύπην του, ἐνηγκαλίσθη τὴν Λευκοθέαν καὶ τὸν μικρὸν Ναπολέοντα, τοὺς ἔσφιξε δυνατὰ ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τοῖς εἶπε:

— Καλὴ ἀντάμωσι σὲ λίγο... Εἶνε τὸ καθῆκον! ...

Ἡ Λευκοθέα ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἡμιλιποθυμος, ἐστηρίχθη διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς τὸν τοῖχον τοῦ ὑπογείου.

Ὁ Τιάρκος ἔδωσε πέρας εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν σκηνήν.

— Ἐλᾶτε, τοῖς εἶπεν, ἐβράδυασε... Γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ, ἐλᾶτε! ... Δὲν πρέπει νὰ χάσωμε στιγμή. Ἴσως ἐκεῖ ἐπάνω μᾶς ζητοῦν κηδόλα!

Οἱ φόβοι τοῦ νεαροῦ βοημοῦ ἦσαν εὐλογώτατοι. Τί ἔκαμνεν ἀπέξω τόσην ὥραν; Ἡ παιδαγωγός, ὁ σταυλάρχης, οἱ φρουροί, δὲν ἀνησύχησαν διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ δὲν ἀνεστάτωσαν ἤδη ὅλον τὸ παλάτι;

Ὄχι, εὐτυχῶς. Μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ὑπόγειον, ὁ Τιάρκος εἶδεν ὅτι μόνον ἡ κυρία Μοντεσκιοὺ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της καὶ ἐβημάτιζε, πιέζουσα τοὺς κροτάφους μὲ τὰ δάκτυλα, ὡς ἄνθρωπος ποῦ πονεῖ. Ἤξευρεν ὅτι πλησίον τοῦ μαθητοῦ της εὑρίσκετο ἡ κυρία Μαρσάν, καὶ δὲν ἀνησυχοῦσε διόλου. Ἀλλ' ἦτο ἀργά· ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν. Καὶ ἀκριβῶς ἡτοιμάζετο νὰ τοὺς φυλάξῃ ὅταν εἶδε τὸν Τιάρκον ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν τρύπαν του.

«Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς ἔσπευσε μὲ τὸν Τιάρκον εἰς τὴν καλύβην...» (Σελ. 366, στ. β'.)

Ὁ ψευδοβασιλεὺς τῆς Ρώμης.

— Λοιπόν, Τιάρκο, τὸν ἠρώτησε, θὰ τελειώσῃ κἀὶ αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

— Ἀμέσως, κυρία, ἀπεκρίθη μὲ ψυχραιμίαν ὁ νεαρὸς βοημός· μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Ροβινσὼν θὰ ἔχῃ γλυτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους διὰ τῆς σήραγγος...

— Πρέπει νὰ γυρίσωμε στὸ παλάτι, διέκοψεν ἡ παιδαγωγός.

Ὁ συνωμότης ἐκύτταξε γύρω του. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ σκότος τῆς νυκτὸς θὰ διευκόλυνε τὴν φυγὴν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ μὲ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Καὶ ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ αὐτὸ τὸ τέταρτον.

— Κυρία, εἶπε μὲ θάρρος, ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε καὶ σεῖς, διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι σὲ λίγο τὸ ἔργον τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου καὶ τοῦ Παρασκευᾶ θὰ εἶνε τελειωμένον.

Ἀλλ' ἡ κυρία Μοντεσκιού, μὲ τὸν πονοκέφαλόν της, δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ «ἔργα».

— Καλά, καλά, εἶπεν ἁπλῶς· ξεύρω ὅτι εἶσαι θαυμάσιος διοργανωτὴς παιγνιδιῶν, καὶ σοῦ παραχωρῶ δέκα λεπτὰ ἀκόμη διὰ νὰ τελειώσετε τὸ σημερινόν, ἀλλὰ οὔτε μισὸ παραπάνω!

Ὁ Τιάρκος ἐξηφανίσθη πάλιν εἰς τὴν τρύπαν καὶ ἔσπευσε νάνταμώσῃ τοὺς φίλους του εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου.

— Λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Κορμᾶς.

— Λαμπρά! ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς βοημός· περιμένετε ἀκόμη ὀλίγο...

Ἐπερίμεναν σιωπῶντες ἐναγωνίως. Ὁ μικρὸς Ναπολέων Κορμᾶς εἶχε φορέσῃ τὴν στολὴν καὶ τὴν προβειὰν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης εἶχε φορέσῃ τὴν βλούζαν τοῦ μικροῦ Κορμᾶ. Τὰ παιδία ὡμοιάζαν τόσον πολύ, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τὴν ἀντικατάστασιν.

Δυστυχῶς δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιον μὲ τὴν Λευκοθέαν καὶ τὴν κυρίαν Μαρσάν. Ὅσον καὶ ἂν εἶχαν ἀλλάξῃ φορέματα, ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου ἦτο πάντοτε λεπτοτέρα καὶ ὑψηλοτέρα ἀπὸ τὴν βοηθὸν τῆς παιδαγωγοῦ. Ὁπωσδήποτε ἕνα μεγάλο ἐπανωφόρι ἔκρυπτε τὸ ἀνάστημά της καὶ αἱ δαντέλλαι τοῦ καπελλίνου της ἐσκέπαζαν κάπως τὸ πρόσωπόν της.

Ἐπέρασαν τὰ δέκα λεπτά. Ἦτο ὥρα νὰ φύγουν... Μετὰ τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετισμούς, ἡ σύζυγος τοῦ συνταγματάρχου καὶ ὁ μικρὸς Ναπολέων Κορμᾶς παρουσιάσθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης μετὰ τοῦ Τιάρκου. Ὅλη ἡ ἀκο-

«Ἐξεκίνησαν ὅλοι διὰ τὸ παλάτι...» (Σελ. 376, στ. α'.)

λουθία ἦτο 'στὸ πόδι πρὸς ἀναχώρησιν.

Καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι διὰ τὸ παλάτι. Ἐμπρὸς ἡ Λευκοθέα μὲ τὸν υἱόν της, ὀπίσω ἡ κυρία Μοντεσκιού, μὲ μισόκλειστα μάτια ἀπὸ τὸν πονοκέφαλον, καὶ κατόπιν ἡ λοιπὴ ἀκολουθία μὲ τὸν Τιάρκον.

. . . . . .

Τὴν ἰδίαν ὥραν, ἕνας ἄνθρωπος μὲ βλούζαν ἀνακτορικοῦ κηπουροῦ, ἔσπρωχνε σιγοτραγουδῶν πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν τῶν πασχαλεῶν μίαν χειράμαξαν γεμάτην χόρτον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο ἐξηπλωμένον ἕνα παιδί. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σκεπασμένον μ' ἕνα μεγάλο ψάθινο καπέλλο.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἦτο ὁ Ἀετιδεύς, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ ἐκείνου ὀχήματος ἤρχιζε τὸ ταξείδιον ποῦ θὰ τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΑΠΟ ΡΥΤΗΡΟΣ

Εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, μία ἅμαξα διέσχιζεν ὁλοταχῶς τὰς δασώδεις κλιτύας τοῦ Βίνερμπεργ.

Ἦτο μικρὰ «καρριόλα» ἐφωδιασμένη μὲ μεγάλην κουκούλαν, ἀλλὰ ἐσύρετο ἀπὸ δύο ρωμαλέους ταχύποδας ἵππους. Πέριξ αὐτῆς, ἀλλ' εἰς κάποιαν ἀπόστασιν διὰ νὰ μὴ κινοῦν τὴν προσοχήν, ἐκάλπαζον τρεῖς-τέσσαρες ἱππεῖς, τῶν ὁποίων αἱ πολιτικαὶ ἐνδυμασίαι ἀτελῶς ἀπέκρυπτον τὸ στρατιωτικὸν ὕφος.

Ἐνῷ ἡ ἅμαξα, ἐλαύνουσα ἀπὸ ρυτῆρος, φέρει πρὸς τὴν Γαλλίαν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης καὶ τὸν Λουδοβῖκον Κορμᾶν, ἂς διηγηθῶμεν συντόμως πῶς ἐτελείωσε τὸ τολμηρὸν ἐγχείρημα τῆς ἁρπαγῆς.

Ἀφίσαμεν τὸν μικρὸν Βασιλέα ἐπὶ τῆς χειραμάξης, τὴν ὁποίαν ἔσπρωχνεν ὁ Κορμᾶς μετημφιεσμένος εἰς κηπουρόν. Τώρα ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸ πάρκον εἰς τὸν δρόμον, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ ἐγχειρήματος. Οἱ φρουροί, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαττον τὰς θύρας τοῦ περιτειχίσματος, εἶχον διαταγὴν αὐστηραν νὰ μὴν ἐπιτρέπουν οὔτε τὴν εἴσοδον οὔτε τὴν ἔξοδον εἰς κανένα ἂν δὲν εἶχε διαβατήριον, δηλαδὴ γραπτὴν ἄδειαν, ἢ ἂν δὲν ἐγνώριζε τὸ σύνθημα. Δυστυχῶς ὁ Κορμᾶς δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας, οὔτε ὁ Τιάρκος εἶχε συλλογισθῇ τὴν ἀνυπέρβλητον αὐτὴν δυσκολίαν. Τί νὰ κάμῃ; Τόσοι κόποι, τόσοι ἀγῶνες, τόσαι θυσίαι θὰ ἐξεμηδενίζοντο πρὸ τῆς λόγχης ἑνὸς φρουροῦ;

Αὐτὸ ἐσυλλογίζετο μὲ μεγάλην στενοχωρίαν ὁ Κορμᾶς, σπρώχνων τὸ ἁμαξάκι πρὸς τὴν ἔξοδον, σχεδὸν εἰς τὴν τύχην, ὅταν εἶδεν ἐμπρός του τὸν φρουρὸν μιᾶς θύρας. Ἐσταμάτησε.

— Γιατὶ σταθήκατε; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Βασιλεύς.

— Μεγαλειότατε, ἐψιθύρισεν ὁ Κορμᾶς, συλλογίζομαι πῶς θὰ τὰ καταφέρω μὲ αὐτὸν τὸν στρατιώτην ποῦ φυλάγει τὴν καγγελόπορτα.

— Τὸν φοβᾶσθε λοιπόν; ἀνέκραξεν ἀφελῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης· τότε δὲν εἶσθε ἀξιωματικὸς τοῦ πατέρα μου!

«Ἡ ἅμαξα, ἐλαύνουσα ἀπὸ ρυτῆρος...» (Σελ. 376, στ. α'.)

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ Λουδοβῖκος Κορμᾶς δὲν ἐδίστασε πλέον.

— Ὁ δόλος ἐτελείωσεν, ἐψιθύρισε· τώρα χρειάζεται παλληκαριά!

Ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα μεγάλο κυνηγετικὸ μαχαῖρι, τὸ ἄνοιξε, καὶ κρατῶν αὐτό, ἐξηκολούθησε νὰ σπρώχνῃ τὴν χειράμαξαν.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἀτενίζων τὸν στρατιώτην· οἱ δυό μας τώρα· ἢ θὰ μὲ σκοτώσῃς ἢ θὰ σὲ σκοτώσω· ἀλλὰ προπάντων μὴ κάμῃς φασαρία!

Μόλις ἀπεῖχε πέντε-ἓξ βήματα ἀπὸ τὸν φρουρόν, ὅταν αὐτός, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκόν του, ἐσταθη εἰς προσοχὴν καὶ ἐπρόφερε τὴν τυπικὴν ἐρώτησιν: — Βὲρ ντά; (δηλαδή, τίς εἶ;)

Ὁ συνταγματάρχης δὲν τῷ ἔδωσε καιρὸν νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ. Ἄφισεν ἀποτόμως τὴν χειράμαξαν, ὥρμησε μὲ δύο πηδήματα κατὰ τοῦ στρατιώτου, καὶ βυθίσας τὸ κυνηγετικὸν μαχαίρι εἰς τὸ στῆθος του, ἐψιθύρισε:

— Πάψε λοιπόν, ἀδιάκριτε! Δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μάθῃς ποιὸς εἶμαι.

Ὁ αὐστριακὸς ἔπεσε νεκρός· ὁ δρόμος ἦτο πλέον ἐλεύθερος.

Ὁ Κορμᾶς ἐπῆρεν εὐθὺς τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ...

Εἶχε τρέξῃ πολύ, ὅταν εἶδε μερικοὺς ἀνθρώπους νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ ἔρχωνται πρὸς αὐτόν.

Ἦσαν ἐχθροὶ ἢ φίλοι;

Ἀλλ' ἰδοὺ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Τιάρκος. Εἶνε φίλοι!... ἐσώθη!... Γρήγορα εἰς τὸ ἁμάξι!

Ἡ ἅμαξα τῆς ἀπαγωγῆς ἐπερίμενεν ἕτοιμη ὀλίγον μακρύτερα, κρυμμένη ἐντὸς μικροῦ δάσους.

— Γρήγορα! γρήγορα!... ἐφώναζεν ὁ Τιάρκος. Νὰ φύγωμε! Αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἀντικατάστασις θὰ ἔχῃ ἀνακαλυφθῇ... Μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ τρέχουν ἴσως κατόπι μας!...

Ὁ Κορμᾶς, ὁ Τιάρκος καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης ὥρμησαν πρὸς τὴν ἅμαξαν, ἡ ὁποία συρομένη ὡς πτερὸν ὑπὸ τῶν ρωμαλνων ἵππων καὶ ὁδηγουμένη ὑπὸ Τυρολέζου ὀρεινοῦ, γνωρίζοντος καλὰ τὸν τόπον, ἀπεμακρύνθη δρομαία πρὸς τὸ χωριον Χίτσιγκ.

* * *

Μὲ συντόμους φράσεις, καταπνιγομένας σχεδὸν ὑπὸ τοῦ κρότου τῆς τρεχούσης ἁμάξης, ὁ Τιάρκος διηγεῖτο:

— Ἐχωρίσθηκα ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν μόλις ἐφθάσαμε στὸ παλάτι. Βγῆκα ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα τῶν σταύλων καὶ ἔτρεξα νὰ σᾶς εὕρω. Τώρα ὅμως ἡ κυρία Μοντεσκιοὺ θὰ ἔχῃ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ παιδὶ ποῦ γύρισε στὸ παλάτι δὲν εἶνε ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης καὶ ὅτι ἡ κυρία Μαρσὰν ἐχάθηκε.

— Τὴν καϊμένη τὴν κυρίαν Μαρσάν! εἶπεν ὁ Κορμᾶς· τὴν ἄφισα δεμένη καὶ φιμωμένη στὸ ὑπόγειο. Ἔτσι κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν κατηγορήσῃ ὡς συνένοχον τῆς ἁρπαγῆς. Δυστυχῶς δὲν θὰ γίνῃ τὸ ἴδιο μὲ τὴν Λευκοθέα καὶ τὸ παιδί μου. Τί θὰ πογίνουν, Θεέ μου, αὐτοί;...

Μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ὁ συνταγματάρχης παρώτρυνε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ βιάζῃ περισσότερον τοὺς ἵππους, διότι δὲν

ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ ποθέσῃ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης εἰς τὰς χεῖρας τῶν συντρόφων του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸς εἰς τὸ Σεμπρύν, πλησίον τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του.

— Κοντεύουμε; ἐρωτοῦσε κάθε τόσον ὁ μικρὸς Βασιλεύς, καθήμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Κορμᾶ καὶ τοῦ Τιάρκου.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίνετο ὁ συνταγματάρχης· θὰ φθάσωμε γρήγορα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΚΑΜΑΝΙΟΣ

Ἡ φυγὴ ἐξηκολούθει ἀπὸ δύο ἤδη ὡρῶν, ἀλλ' οἱ συνωμόται δὲν ἔβλεπαν ἀκόμη νὰ τοὺς καταδιώκῃ κανείς, καὶ ἐξεπλήσσοντο.

Χωρὶς νὰ σταματήσουν πουθενά, ἐπέρασαν δύο-τρία χωρία κοιμώμενα, καὶ ἔτρεχαν τώρα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Λίντς. Εἷς τῶν ἵππων, ἐξηντλημένος, κατέπεσεν.

Ὡς διὰ μαγείας, οἱ ἀκολουθοῦντες ἱππεῖς ἀντικατέστησαν αὐτὸν δι' ἄλλου. Οὕτως ἐταξίδευσαν ὅλην σχεδὸν τὴν νύκτα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, τελείως ἥσυχος πλέον, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ μὲ ὅλον τὸν κρότον τῆς ἁμάξης, καὶ τὸ ξανθόν του κεφαλάκι ἐστηρίζετο μετ' ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ κινηθῇ διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ.

Τὸ πρωΐ, ἀπότομον σταμάτισμα τῆς ἁμάξης ἔκαμε τοὺς ταξειδιώτας νὰ ναπηδήσουν.

— Τί εἶνε, Φράντζ; ἠρώτησεν ὁ Κορμᾶς τὸν ἁμαξηλάτην. Τίποτε Αὐστριακοί;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ἁμαξηλάτης· ἀλλὰ ὁ δρόμος εἶνε φραγμένος.

— Φραγμένος; ἀνέκραξεν ὁ Κορμᾶς ἀνήσυχος· καὶ ἀπὸ τί;

— Δὲν ξεύρω... Ἰδέστε!

Μὲ τὸ ἄκρον τοῦ μαστιγίου του, ὁ Φράντς ἔδειχνεν ἕνα μαῦρον ὄγκον, μόλις ὁρατὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς εὑρίσκετο καταμεσῆς τοῦ δρόμου.

— Προσοχή! ἀνέκραξεν ὁ Κορμᾶς, πηδῶν ἀπὸ τὴν ἅμαξαν μὲ τὰ πιστόλια στὸ χέρι. Οἱ Αὐστριακοὶ μᾶς ἔκαμαν ὁδόφραγμα!

— Τότε πιαστήκαμε! εἶπεν ὁ Τιάρκος.

— Ὄχι ἀκόμη! ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ συνταγματάρχης, ἕτοιμος νὰ διαπεράσῃ σύνταγμα ὁλόκληρον. Ἔ, σεῖς! φίλοι μου! ἐλᾶτ' ἐδῶ!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τὸ νεράκι δράμι-δράμι
πέφτει ἀπ' ὅλα τὰ βουνά,
γίνεται ἔπειτα ποτάμι,
τὴ γῆ σχίζει καὶ περνᾷ
γιὰ νὰ χύσῃ τὰ νερά του
εἰς τὴ θάλασσα ἐκεῖ κάτου.

Τὰ μικρὰ-μικρὰ ρυάκια
εἶν' τοῦ ποταμοῦ παιδάκια
κι' ἂν καμμιὰ φορὰ γεμίζουν
τὰ νερά των τοῦ δανείζουν.

Τὸ ποτάμι ἂν ξεχειλίσῃ
παρασύρει ὅ,τι βρεθῇ
καὶ πηγαίνει νὰ τ' ἀφίσῃ
σ' ἕνα πέλαγος βαθὺ
μὲ τὰ ὁλόγλυκα νερά του
μέσα στάλμυρὰ δικά του.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑ·Ι'ΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργος καπνοδόχος

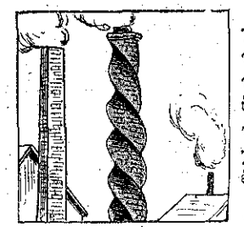

Εἰς ἓν ἐργοστάσιον, εἰς τὸ Νιουκάστελ τῆς Ἀγγλίας, ὑπάρχει καπνοδόχος ἔχουσα σχῆμα ἕλικος ἢ τίρμπουσόν. Ὁ ἀρχιτέκτων ὁ ὁποῖος τὴν ἐσχεδίασεν οὕτω, δὲν εἶχε κανένα πρακτικὸν λόγον· ἁπλῶς ἤθελε νὰ πρωτοτυπήσῃ.

Τὸ σπασμένο ποτῆρι

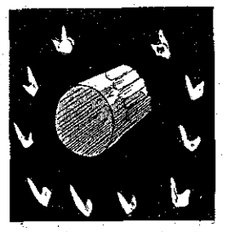

Ἡ δεσποινὶς Δανιήλ, εἰς τὸ Λυόν, ἤκουσε μίαν ἡμέραν ἕνα παράδοξον κρότον εἰς τὴν τραπεζαρίαν της, καὶ εὗρεν ἕνα ποτῆρι, τὸ ὁποῖον εἶχε σπάσῃ μόνον του. Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μόνον ἡ βάσις τοῦ ποτηρίου εἶχε θραυσθῇ εἰς ἕνδεκα τεμάχια ὁμοιόμορφα, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν πέριξ ἕνα κύκλον, ὅπως δείχνει αὐτὴ ἡ φωτογραφία, ληφθεῖσα εὐθὺς μετὰ τὸ συμβάν!

Ἀνεξήγητον

Ὁ κ. Ἰ. Μακροῦε, εἰς τὴν Μανδάλαν τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, εἶχε βάλῃ κατὰ τὸ σύνηθες μίαν φιάλην μὲ νερὸν εἰς τὸ κομμοδῖνόν του. Τὸ πρωΐ, μέσα εἰς τὴν φιάλην αὐτὴν εὗρεν ἕνα ποντικόν! Ἀνεξήγητον πῶς κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ ὁ ποντικός, διότι μόνον ἡ φιάλη εὑρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ κομμοδῖνον, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ναρριχηθῇ, διότι ἡ ὕαλος ἦτο πολὺ λεία καὶ τὸ ἔπιπλον πολὺ ὑψηλόν.

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ι. Γκαρμπολᾶ

ό	πε	δι	νε	ά	σις
ώ	τε	ρι	κόν	ἡ	πλα
Τό	ραι	ρον	ο	εἶ	Δι

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ποτελεσθῇ μία φράσις.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 44ου φυλλαδίου

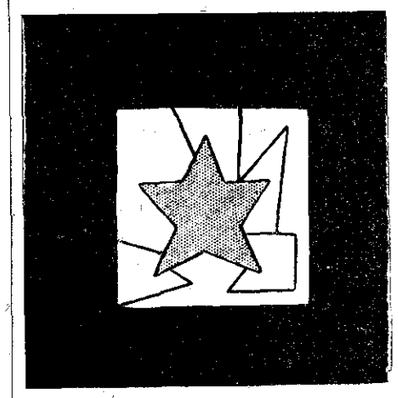

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἐννέα τεμάχια καὶ ὁ ἀστήρ.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ Κεφ Β

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΜΑΣ

Ὡραία γαλανόλευκη, ποῦ κυματίζεις ὑπερήφανη εἰς τὸν ἱστὸν τοῦ πλοίου τοῦ Ἑλληνικοῦ, κυμάτιζε αἰωνίως, ὦ Σημαία τῆς] ἀγαπημένης μου πατρίδος! Σύμβολον ἱερὸν ποῦ φέρεις ἐπάνω σου τὸν ἄγιον Σταυρὸν καὶ τὰς κυανολεύκους ταινίας—εἰκόνα ἔτοῦ Ἑλληνικοῦ κύματος—καὶ στεφανώνεις ὅλα τὰ ἁγνὰ αἰσθήματα, ὅλας τὰς ἱερὰς συγκινήσεις, ὅλας τὰς εὐγενεῖς παραδόσεις, ὅλα τὰ μεγάλα ἰδανικά μὲ τὰ ὁποῖα κραταιοῦται ἡ ψυχὴ τοῦ Ἕλληνος, ἡ παρουσία σου δονεῖ πᾶσαν Ἑλληνικὴν καρδίαν. Πληροῖς ὑπερηφανείας τὴν ψυχὴν τοῦξέλευθέρου, κάμνεις νὰ γσμίζουν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς καὶ πόθου οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ὑποδούλου, καὶ νὰ γελάσῃ τὸ πικραμένον στόμα τοῦ ξενητευμένου Ἕλληνος. Ὦ! εἶσαι μυριάκις προσφιλεστέρα καὶ τιμιωτέρα εἰς τοὺς ξενητευμένους ὅπως ἐμέ! Εἶσαι δι' αὐτοὺς ἓν τμῆμα τῆς Ἑλλάδος, ἓν μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ ἑτῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, εἶσαι ἄγγελος κομίζων εἰς αὐτοὺς τὸν ἀσπασμὸν τῆς πατρίδος. Ἡ θέα ποῦ τέρπει τοὺς ὀφθαλμούς ὡς ἡ θέα τῶν κρίνων καὶ τῶν μενεξέδων τῶν ὁποίων ἔχεις τὸξρῶμα, τὴν χάριν καὶ ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν δρόσον καὶ μυρωδιάν. Εὐτυχὴς ἡ στιγμὴ καθ' ἣν σὲ ἐφαντάσθησαν οἱ προπάτορές μας, τάξαντες σὲ ὡς μάρτυρα καὶ σκέπην καὶ φρουρὸν τῆς ἐλευθερίας των! Ἀλλὰ τρισευτυχεστέρα ἡ ἡμέρα ἐκείνη καθ' ἣν ἄπιλος, ἔνδοξος καὶ περιάκουστος θὰνυψωθῇς ὑπερήφανος, στέφουσα πραγματοποιηθέντα ὄνειρα τοσούτων γενεῶν καὶ διαλαλοῦσα εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὴν ἀθανασίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς!

Χιαβάθας

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΛΥΠΗΣ

Ἤκουσα πολλάκις ἀνθρώπους νὰ παραπονοῦνται, ὅτι δὲν ἐδοκίμασαν εὐτυχισμέναις μέραις καὶ νὰ παραπονοῦνται ἐπὶ πλέον κατὰ τοῦ Θεοῦ διότι κατεδίκασε τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ γεύεται ποτὲ τῆς τελείας εὐτυχίας. Κ' ἐσκέφθηκα ὅτι δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν ὁ Θεὸς ποῦ τὰ πάντα ἔχει πλάσει μὲ τόσην σοφίαν, ὁ Θεὸς παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἢ δείγματα ἀγάπης καὶ πατρικῆς στοργῆς, νὰ δειχθῇ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τόσον ἄσπλαγχνος ὥστε νὰ καταδικάζῃ τὸ τελειότερον τῶν κτισμάτων του εἰς ἓν εἶδος διαρκοῦς βασάνου. Κ' ἐσκέφθηκα ἀκόμη ὅτι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλην, κάποια ἄλλη εἶνε ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων ἀγγέλων κατέταξε καὶ τὸν μυστηριώδη ἄγγελον τῆς λύπης.

Κ' ἐσκέφθηκα κι' ἐνόμισα πῶς εὕρηκα αὐτὴν τὴν αἰτίαν. Ἐὰν ἡ ζωὴ δὲν ἦτο παρά μία διαρκὴς χαρά, μία διαρκὴς εὐτυχία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν αἰσθάνεται καμμίαν ἀγωνίαν, καμμίαν λύπην, ἀναμφιβόλως ἡ διαρκὴς αὐτὴ εὐτυχία θὰ ἦτο πολὺ πληκτικὴ καὶ μονότονος. Κανένα θέλγητρον δὲν θὰ εἶχεν ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν λύπην, κάθε στεναγμὸς καὶ κάθε ἀγωνία ἔχουν κάποιαν ποίησιν, κάποιον γόητρον. Ὅποιος ἐκατάλαβε πραγματικῶς τὴν ζωήν, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ θαυμάσῃ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του τὴν θείαν Πρόνοιαν καὶ ὄχι μόνον θὰ ὑπομείνῃ θαρραλέως κάθε δυστυχίαν, ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας του θὰ προσκαλέσῃ τὸν μυστηριώδη ἄγγελον τῆς λύπης...

Ἐλπὶς

ΑΓΓΕΛΟΥΔΙΟΥ ΦΙΛΙ

Ἐμπρὸς στὴν ἀσημένια τὴν εἰκόνα
ποῦ τρεμοσβυώντας τὸ καντῆλι τὴ φωτίζει,
κάποια μητέρα μὲ λαχτάρα γονατίζει
στὴν Παναγιὰ νὰ πῇ μιὰ προσευχή.

Βαθειὰ νυχτιά· μεσάνυχτα σημάναν
κι' ἀκόμη τὸ παιδί της δὲν σφαλάει
τὰ μάτια· μοναχὰ χαμογελάει
σὲ κάποιον ποῦ αὐτὸ μόνον θωρεῖ.

Στοῦ πυρετοῦ τὴ φλόγα ποῦ τὸ καίει
τὴ μάννα του τὴ δόλια δὲν γνωρίζει
ποῦ ἀδιάκοπα μὲ πόνο λαχταρίζει
γιὰ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της τὴ ζωή.

Ἐμπρὸς στὴν ἀσημένια τὴν εἰκόνα
ποῦ τρεμοσβυώντας τὸ καντῆλι τὴ φωτίζει,
θρηνώντας ἡ μητέρα γονατίζει
στὴ Παναγιὰ νὰ πῇ μιὰ προσευχή,

Μὰ ἐκεῖ ὅπου μὲ δάκρυα, μὲ λαχτάρα
σὲ λόγια πόνου κίνησε τὰ χείλη,
ἓν' ἀγγελοῦδι μὲ χαρά του γλυκοφίλει
στὴν ἀγκαλιὰ κρατῶντας τὸ παιδί!

Τσιγγαρέλα

ΓΥΡΩ ΣΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ

Ἡ παραμάνα ἀνοίγει χαμογελῶντας τὴν τούλινην κουνουπιέραν, καὶ τέσσαρα νεαρὰ κεφαλάκια σκύβουν μὲ περιέργειαν ἐπάνω στὴν κουνίτσαν. Εἶνε τὰ ἐξαδέλφια ποῦ ἦλθαν νὰ γνωρίσουν τὸν νέον ἐξάδελφον, ποῦ ἔφθασε πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ποῦ τὸν ἐπερίμεναν μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν. Μὰ τί; αὐτὸς καλὲ εἶνε ὁ νέος των ἐξάδελφος; Αὐτὸ τὸ ζαρωμένον καὶ κόκκινον προσωπάκι ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἀγάπης ὅλων; Κι' αὐτὰ ποῦ ἐπερίμεναν νὰ ἰδοῦν ἕνα βρέφος ὡραιότατο, ξανθοῦλι, γελαστὸ σὰν τὸ Χριστὸ στῆς εἰκόνες! Ἀπαγοητευμένα ψιθυρίζουν ἕνα «νὰ μᾶς ζήσῃ» καὶ πρώτη ἡ ὥμορφη Λέλα ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἄσχημα πράγματα, γυρίζει τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ μωρὸ καὶ ἀρχίζει νὰ μιλῇ μὲ τὴν Γιαννιώτισσα παραμάνα.

Τὴν ἐρωτᾷ γιὰ τὸν τόπο της, καὶ ἡ παραμάνα θυμᾶται τὸ σπιτάκι της καὶ ἀναστενάζει. Διηγεῖται τί ὥμορφα ποῦ εἶνε τὰ Γιάννενα, καὶ ἡ μεγάλη ἡσυχη λίμνη μὲ τὸ νησάκι ποῦ φαίνεται ἀπὸ μακρυὰ κατάφυτο ἀπὸ πλατάνια... Εἰς τὸ τέλος λέγει: «Ναί, κυρά μου, πεντάμορφη εἶνε ἡ πατρίδα μου· μὰ τί τὰ θές, τούρκικη! Ἂχ! ἂς ἔβλεπα τὰ Γιάννενα ἐλεύθερα κι' ἂς πέθαινα».

Τώρα τὰ παιδιὰ ἀκοῦνε μὲ προσοχήν. Μόνον ὁ Γιῶργος, 18 χρόνων νέος, ποῦ ἄρχισε νὰ μιμῆται τὴν ἀπαισιοδοξίαν τῶν μεγάλων, χαμογέλασε εἰρωνικὰ καὶ εἶπε: — «Ἔ κυρὰ παραμάνα, ὅπως πᾶμε, ἔχεις νὰ φᾶς πολλὰ καρβέλια γιὰ νὰ ἰδῇς τὰ Γιάννενα δικά μας.» — «Ἀμ βέβαια, παιδί μου, ἀπήντησεν ἐκείνη, ποιὸς ξέρει πότε ὁ Θεὸς θὰ θελήσῃ νὰ δώσῃ τὴν ἐλευθερία καὶ 'σ ἐμᾶς τοὺς σκλαβωμένους. Μπορεῖ ἐμᾶς τότε νὰ μᾶς σκεπάζῃ τὸ μαῦρο χῶμα, ἀλλὰ ποῦ ξέρῃς, ἂν ὁ γυιόκας μου ἐδῶ δὲν ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του αὐτὴ τὴν εὐτυχία.» — «Καὶ ποιὸς ξέρει, ἂν καὶ ὁ κ. ἐξάδελφός μας δὲν παίξῃ σπουδαῖον μέρος στὴν ἀπελευθέρωσιν» ἐπρόσθεσεν ὁ Γιῶργος μὲ τὴν συνηθισμένην του εἰρωνείαν, ὅπου ὅμως τώρα ἐκρύβετο μιὰ συγκίνησις ποῦ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ.— «Ὁ Θεὸς τὸ ξέρει παιδί μου» εἶπε σοβαρὰ ἡ παραμάνα. Καὶ σκύβοντας στὴν κούνια, ἀκκούμπησε στὸ μικρὸ χεράκι τοῦ μικροῦ τὰ χείλη της σχεδὸν μὲ σεβασμό. Καὶ καθὼς τὸ ἐλαφρὸν χάϊδεμα ἀνησύχησε τὸ μωρὸ καὶ ἑτοιμάζετο νὰ κλάψῃ, ἡ παραμάνα ἐκάθησε καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ναναρίζῃ σιγανά:

Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου νὰ γίνῃ παλληκάρι,
Τὴν Πόλι, τὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ δική του νὰ τὴν [πάρῃ.

Κυρία Δὲν μὲ Μέλει

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟΝ

(Διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικήν.)

Ὅτε ἡ Ἑλλὰς ἐκηρύχθη βασίλειον καὶ Βασιλεὺς αὐτῆς ἐξελέγη ὁ Ὄθων, οἱ Παρισινοὶ ἔλεγον: «Pour tisser aux Grecs une heureuse destinée, il faut coton, soie, fil et laine». Ματαίως τις θὰ ἐπεχείρει νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἀκατάληπτα αὐτά, ἐὰν δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἀπετέλει εὐφυὲς λογοπαίγνιον. Οἱ Παρισινοὶ ἁπλούστατα ἔλεγον: «Pour tisser aux Grecs une heureuse destinée, il faut qu' Othon soit Philellène».

Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀμερικανικαὶ ψευδολογίαι

— Εἶδα σήμερα τὸν Κάπταιν Σμίθ.

— Καὶ μ' αὐτό τί;

— Καλά! δὲν μοῦ εἶπες πῶς ἦτο μὲ πλοῖον ποῦ ἐβυθίσθη τὴν περασμένην ἑβδομάδα αὐτανδρον;

— Ναί! μὰ ξέχασα νὰ σοῦ πῶ πῶς τὸ πλοῖον αὐτὸ ἦτο ὑποβρύχιον!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιαβάθα

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1911

Θὰ διανεμηθοῦν καὶ πάλιν Δῶρα ἀξίας 1700 δραχμῶν.

Ἡ Διάπλασις, τῆς ὁποίας τὸ 32ον ἔτος λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, σᾶς προσκαλεῖ νὰνανεώσετε τὴν συνδρομήν σας διὰ τὸ 33ον ἔτος της (1911), τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ ***1ης Δεκεμβρίου.***

Ἡ Διάπλασις σᾶς ὑπόσχεται ὅτι ὁ νέος της τόμος θὰ εἶνε ἀκόμη ἀνώτερος καὶ τοῦ ἐφετεινοῦ. Αἱ εἰσαχθεῖσαι καινοτομίαι ***θὰ διατηρηθοῦν,*** θὰ εἰσαχθοῦν δὲ ***πολλαὶ ἄλλαι,*** ἐπίσης ὡραῖαι καὶ ἐνδιαφέρουσαι.

Ἡ Διάπλασις διατηρεῖ ἀναύξητον πάντοτε τὴν μικρὰν συνδρομήν της — 8 δρ. διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 10 φρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, — ἡ ὁποία παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τόσα προνόμια ἀπέναντι τῶν κατὰ φύλλων ἀγοραστῶν. Ἐν γένει οἱ ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι.

Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰνταμείψῃ τὸν ζῆλον τῶν προθυμοτέρων συνδρομητῶν της, θὰ διανείμῃ καὶ φέτος

ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ ΔΡΑΧΜΩΝ

εἰς πέντε Κληρώσεις. Ἐκ τούτων ἡ μία θὰ εἶνε ***Ἐξαιρετικὴ*** Κλήρωσις καὶ θὰ γίνῃ εὐθὺς τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν οἱ ἀριθμοὶ ὅλων ὅσοι ἀνενέωσαν ἢ θὰνανεώσουν τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνον, διὰ τὸ 1911, ***μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.,*** θὰ κληρωθῇ δὲ εἷς μόνος, ὁ ὁποῖος θὰ κερδίσῃ

ΜΙΑΝ ΑΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

τοῦ Δανείου Κτηματικῆς Πίστεως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧ. 100

μὲ τόκον δραχμῶν 2,50 ἐτησίως καὶ μ' ἐλπίδα

ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧ. 50,000

Εἰς ἑκάστην τῶν ἄλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θὰ διανέμωνται εἰς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς διάφορα Δῶρα, ἀξίας 400 δραχμῶν (διὰ κάθε Κλήρωσιν) τῶν ὁποίων κατάλογος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

Ἡ Α' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου,
Ἡ Β' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου,
Ἡ Γ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰουλίου, καὶ
Ἡ Δ' Κλήρωσις θὰ γίνῃ τὴν 15 Ὀκτωβρίου.

Χωρὶς καμμίαν ἀναβολήν.

Εἰς ἑκάστην δὲ τῶν Κληρώσεων τούτων θὰ συμμετέχουν οἱ ἔχοντες προπληρώσῃ συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ***ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ γίνεται ἡ Κλήρωσις.***

Μὲ ἄλλους λόγους: Ἐὰν ἀνανεώσῃ κανεὶς ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν του δι' ὅλον τὸ ἔτος, θὰ λάθῃ μέρος καὶ εἰς τὰς Πέντε Κληρώσεις.

Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποδείξεως ἐγγραφῆς ἑκάστου συνδρομητοῦ, εἶνε καὶ ὁ ἀριθμὸς τοῦ Λαχείου. Ἡ δὲ ἀπόδειξις αὕτη θὰ πληροφορῇ τὸν συνδρομητὴν ἀκριβῶς εἰς πόσας καὶ ποίας Κληρώσεις δικαιοῦται νὰ λάθῃ μέρος, ἀναλόγως τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγγράφεται καὶ τῆς διαρκείας τῆς συνδρομῆς του.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, εἴτε ἀπευθείας εἴτε διὰ Ξεσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς Κληρώσεις τῶν Δώρων.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως δώρων καὶ ἀμοιβῶν, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθῆκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ. Καὶ αὐτὸ τὸ καθῆκον προσκαλῶ σήμερον τοὺς φίλους μου νὰ ἐκπληρώσουν ***ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον*** καὶ νὰ μοῦ δείξουν οὕτως ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην των καὶ τὸν ζῆλόν των.

Δελτία Ἐγγραφῆς θὰ σᾶς μοιράσω μὲ τὸ ἐρχόμενον φύλλον. Ἀλλὰ γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε ἀπαραίτητον. Μία ἐπιστολὴ εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ· ὁ δὲ ἀσφαλέστερος τρόπος τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων εἶνε ἡ ταχυδρομικὴ Ἐπιταγή.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Σᾶς περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12ην Ὀκτωβρίου 1910

ΕΙΝΕ περίστασις νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὴν σοφὴν συμβουλήν: *Μὴν ἀναβάλλῃς δι' αὔριον ὅ,τι εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον.* Λοιπόν, ὅσοι εἰμπορεῖτε νὰνανεώσετε σήμερον τὴν συνδρομήν σας, μὴ περιμένετε νὰ τὸ κάμετε αὔριον. Διαβάστε καὶ τὴν ἀπέναντι Πρόσκλησιν.

Ἀφοῦ ἐγεννήθης, *Μικρομάγα*, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1898, θὰ πῇς ὅτι εἶσαι δώδεκα ἐτῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν. Εἰμπορεῖς λοιπὸν νὰ λέγῃς καὶ 12 καὶ 13, (ἤ δηλαδὴ ὅτι συνεπλήρωσες τὸ δωδέκατον ἢ ὅτι ἄγεις τὸ δέκατον τρίτον.) Εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου ὅμως δὲν ἔχει σημασίαν ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θὰ προτιμήσῃς· ἡ 12 γράψῃς, ἢ 13, πάντα εἰς τὴν Μεσαίαν θὰ καταχθῇς.

Ἰδανικότης, ὅλο τὸ σπιτικό μου σοῦ στέλλει τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς του γιὰ τὴ γιορτή σου. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς, *Ἐμμανουὴλ Κασσ.* ποῦ εἶχες τὴν ἀδρότητα νὰ τοῦ γράψῃς ὅτι εἶδες εἰς τὸ θέατρον τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν «Φωτεινὴν Σάντρη» καὶ νὰ τὸν συγχαρῇς μὲ τόσον ὡραῖα λόγια.

Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ, σὲ συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου πατρός. Σοῦ συνιστῶ ὑπομονὴν ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ δυστυχήματος. Διαβίβασε τὰ συλλυπητήριά μου καὶ πρὸς τὴν ἀγαπητήν μου *Ἑλληνίδα Μοῦσαν.*

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, *Βασιλεῦ τῶν Βαλκανίων.* Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη. Εἰμπορεῖς νὰπαντήσῃς καὶ τώρα πρὸς ὅσους σοῦ ἐπρότειναν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καὶ νὰ τοὺς γράψῃς ὅτι ἤσουν ἀσθενής.

Αὐτὸ ἀκριβῶς, *Σμυρναῖε·* ἐλησμόνησες νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν μετάφρασιν, καὶ δι' αὐτὸ εἰς ταποτελέσματα ἔβαλα «ἀνώνυμος ἐκ Σμύρνης». Πιά'ω;

Εἶσαι πολὺ δικαιολογημένη, *Φασιανὴ τοῦ Σαντεκλέρ,* ἀφοῦ εἶχες τόσας ἀσχολίας. Διάβασε καὶ τὸ σημερινόν, «Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σχολείου», νὰ τὰς ξαναθυμηθῇς. Ὡραιοτάτη, ὡς πάντοτε, ἡ ἐπιστολή σου· μόνον ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰπαντήσω εἰς ὅλα.

Ἡ *Ἀάτρις τῆς Ἑλλάδος* ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν καὶ εὗρεν ἕνα σωρὸ φυλλάδιά μου νὰ τὴν περιμένουν εἰς τὸ γραφεῖόν της. Τὰ κατεβρόχθισε ὅλα σὰν πεινασμένη, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχε νὰ... μὲ φάγῃ, καὶ τώρα μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις της. Τί ὡραῖον τὸ γράμμα της! Εὖγε!

Δὲν εἶξεύρω, *Τεθλιμμένη Καρδία,* ποῖοι ἀντλλάσσουν γραμματόσημα. Εἰμπορεῖς νὰ δημοσιεύσῃς Ἀγγελίαν περὶ ἀνταλλαγῆς, καὶ ὅσοι ἀνταλλάσσουν θὰ σοῦ στείλουν.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις, Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος, Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων, Ἀτρόμητος Λεωνίδας* καὶ *Νέος Ὀρφανός.*

Ἡ ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀγαπητή μου φίλη *Εὐτυχία Κ. Μποῦου,* μαθήτρια τοῦ Ἀδερωφείου διακεκριμένη, ἔδωσεν εἰσιτηρίους ἐξετάσεις διὰ τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ ἐδῶ Ἀρσακείου καὶ εἰσήχθη μὲ ἄριστα. Εὐγε της,μ' ἐτίμησε!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Περιπλανωμένου Ἀθηναίου.*—«Διαγωνισμὸς μαλλιῶν» τῆς *Δωδωναίας Ἥρας.*— Διάφορα τῆς *Λατρευτῆς Πατρίδας* (ἀλλὰ νὰ μὴ τὰ γράφῃ ὅλα μαζί· ἕνα-ἕνα σὲ χωριστὸ χαρτί.)—«Ἡ Ἐλπίδα» τῆς *Κρητικοπούλας.* — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

***Απορρίπτονται*:** «'Ανέκδοτον τοῦ Μ. Φρειδερίκου» (πασίγνωστον·)—«Τὰ πρῶτα δοντάκια» (ἀτεχνον·)—«Ἡ βροχὴ» (σκοτεινόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

***Νέα ψευδώνυμα*:** *'Ελληνικὸν 'Ιδεῶδες*, α. (Ν.Ρ.) *Γαλανόλευκον Λάβαρον*, α. (Π.Α.) *Βασίλισσα τοῦ "Αδου*, κ. (Δ.Σ.) *'Ασπὶς τῆς 'Ελλάδος*, κ. (Ε.Θ.) *Δοξασμένη Σημαία*, α. (Σ. Ο.) *'Ελληνικὸν Μεγαλεῖον*, α. (Β. Τ.) *'Εθνικὴ 'Εκδίκησις*, κ. (Μ.Ζ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

***Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν*:** ἡ *Αὔρα* τοῦ *'Απείρου* (0) μὲ *'Απέλπιδα 'Ελπίδα*, *Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν*, *Ξανθὴν Μουσμέ*, *'Ιδανικότητα*·— ὁ *Περιπλανώμενος ἐΑθηναῖος*, (0) μὲ *Θριαμβεύοντα Μεγαλοϊδεάτην*, *Δεινοπαθουμένην 'Ελλάδα*, *Φαιδρὸν 'Αδάμαντα*, *Ροδοδάκτυλον 'Ηώ*, *Κάρμεν*, *Φάουστ*, *Συλφίδα*, *'Αφρόκρινο*·— ἡ *'Αφρόπλαστος Σειρὴν* (0) μὲ *'Αρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *"Αγγελον τοῦ Πόνου*, *Φάουστ*, *Τιτᾶνα*, *'Ακροναυπλίαν*, *'Ονειρεμένην Πατρίδα*, *'Ελληνικὴν Αἰγλην*· — ὁ *Εἷς Σμυρναῖος* (0) μὲ *Ξανθὴν Μουσμέ*, *Πατρινὴν Ναυτοπούλαν*, *Δάκρυ τῆς Δυστυχίας*, *Ραδοδάκτυλον 'Ηώ*, *Χρυσοβόστρυχην*, *Μικρούλαν Πατρινιάν*.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κρητικοπούλαν* (συμφωνῶ πληρέστατα μὲ τὴν πολιτικήν σου γνώμην·) *Εὐγνωμονοῦσαν Φίλην* (ναί, τὸ φύλλον ἐτυπώθη μίαν ἡμέραν ἀργότερον τοῦ συνηθους, ἐπειδὴ ἔτυχεν ἐμπόδιον·) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (τώρα αὐτὸ θὰ διορθωθῇ· διὰ τὴν Μ. 'Αγγελίαν ὀφείλεις ἀκόμη λ. 10· θὰ κάμω καὶ ἄλλον Διαγωνισμὸν Λευκῶν Λέξεων, ἀφοῦ σᾶς ἀρέσῃ τόσον·) *'Αφρόπλαστον Σειρῆνα* (τὸ ψευδώνυμον δὲν ἐνεκρίθη, διότι δὲν ἐπιτρέπονται τὰ τοιοῦτου εἴδους· σοῦ ἔστειλα τετράδια·) *Π. Γ. Δρ.* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς φωτογραφίας·) *Κερκυραΐκὴν Αὔραν* (ἔχει καλῶς· ἐπέρασε τὸ δόντι· εἶνε, βλέπεις, τώρα ἡ ἐποχή, μὲ τὰ πρῶτα κρύα...) *Σκληρὴν Σκλαβιὰν* (ἔχει καλῶς·) *Κλεοπάτραν Σκέρ.* (τὸ γραφιμάτάκι σου στρώνει· προοδεύεις βλέπω· ἐμπρὸς λοιπόν! τὰ βραβεῖα σὲ περιμένουν·) *Μικρὸν 'Αργοναύτην* (ἂν πάρῃ ψευδώνυμον, εἰμπορεῖ·) *Μακεδονικὴν 'Ελπίδα* (ἔγεινε·) *Δόρυ τοῦ Ἰάνου*, *Δωδωναίαν "Ηραν*, *Λατρευτὴν Πατρίδα*, *κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 'Οκτωβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ *'Αθηνῶν* καὶ *Πειραιῶς μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου*· ἐκ τῶν *'Επαρχιῶν μέχρι τῆς 9 Νοεμβρίου*· ἐκ τοῦ *'Εξωτερικοῦ μέχρι τῆς 27 Νοεμβρίου*.

481. Λεξίγριφος

Μὲ τοπικὸν ἐπίρρημα
Θηρίον ἂν ἑνώσῃς,
Ζῶον πολὺ περίεργον
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Λαφνοστεφοῦς Σημαίας.

482. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

"Ολον γίνετ' ἐν ἡ δρῦς;
Ζῶον βλέπεις κι' ἀπορεῖς.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου "Ελληνος

483. Στοιχειόγριφος

'Αρκεῖ μιᾶς νήσου 'Ελληνικῆς
Νὰ κόψῃς τὸ κεφάλι,
Καὶ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς
'Αμέσως νὰ προβάλῃ.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ιδανικότητος

484. 'Αναγραμματισμὸς

Πολυτελοῦς ἁμάξης
Μετακινοῦνται γράμματα
Καὶ τῆς Ραχὴλ ἀμέσως
'Ακούονται τὰ κλάμματα.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου 'Ιωαννίνων

485. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

* * * * = Πέρσης στρατηγὸς
* * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * = Μαθητικὸν ὄργανον.
* * * = Σταγὼν παγωμένη.
* * * * = "Ορος Βαλκανικόν.

Τὴν κάθετον τῆς πυραμίδος ἀποτελεῖ ἐπίρρημα τῆς κοινῆς γλώσσης· καὶ ἐκ τῆς βάσεως κατὰ σειρὰν: Κράτος εὐρωπαϊκόν, ἀρχαῖος θεός, σύμφωνον.

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Γιοῦλι

486. 'Επιγραφὴ

Τ Ι Η Η Α Ν Χ
Η Α Ε Γ Ι Ι Υ
Σ Σ Ρ Η Σ Τ Τ
Ε Ε Γ Π Α Σ Υ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

'Εστάλη ὑπὸ Γεωργ. Σ. Λιβαθά

487-491. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, πάντοτε συνηνωμένων καὶ πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

ἄγημα, ἔχω, αὐλίζω, ἰσάγιος, 'Ιάς.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρήγα Φερραίου

492. 'Ακροστιχὶς

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν φθορογόνον ἔντομον:

1. "Ορος τῆς Θεσσαλίας. 2, 'Αρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας. 3, Θεά. 4, Προφῆτης. 5, Γεωργικὸν ἐργαλεῖον.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου.

493. Φωνηεντόλιπτον

πτξν – μν - κσν - δ

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Χαρᾶς τῶν 'Ελλήνων

494. Γρῖφος

ΚΑΙ		*Ρόδον*	
λι		*Κρίνον*	
λι λι	*ΜΟΝΗ*	*"Ιον*	
λι λι λι	*ΟΥΣ*	*Γαρύφαλον*	*ΣΤΑ* t
λι λι		*Δάλεια*	
λι λι			

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Χειῶτικο 'Ακρογιάλι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ πλαγιαστὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. 'Ελάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὁλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. 'Ο χωρισμὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται]

Ἰοδιότροπος *Ξανθούλα*, πρότασίς σας δεκτή. Σύλλογος 'Αμιλλα, συνδρομὴ 40τάλεπτος. Πρόεδρος *Πλοίαρχος Νέμος*.— Elie Joachimopoulos C. p. 107 Conjple. *(Γ', 194)*

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος

Παιδικὲς Σελίδες, Π. Σ. Δέλτα: «Γιὰ τὴν Πατρίδα, Καρδιὰ τῆς Βασιλοπούλας». Πουλιέται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «'Εστίας» Στὸ Λονδῖνον, τυπογραφεῖον Βελλώνη 18, 19, 20. Appold Street, E. C. *(Γ', 184-8)*

Διαπλασιακὴ ***Αὐτοκρατορία***. — 'Αναγνωρίζεται *'Ονειρεμένη Πατρίδα* πρόξενος Νεαπόλεως Κρήτης. *Παγοδρόμος* ὑπαδιοικητὴς 'Αττικοβοιωτίας, Κ. Σαμαρᾶς ὑπήκοος. *(Γ', 196)*

ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος

Τ'ΑΡΜΑ τῆς ΝΙΚΗΣ ἔρχεται, καμαρωτὸν κινεῖται — Μ'ἄνθη λευκὰ νὰ ράνετε αὐτό, ἑτοιμασθῆτε.

Περιπλανώμενος 'Αθηναῖος *(Γ', 198)*

Δήλωσις. — Ἡ προθεσμία διαγωνισμοῦ δελταρίων παρατείνεται μέχρι τέλους Νοεμβρίου.— Δημ. Παπαδημητρίου = *Λατρευτὴ Πατρίδα* ὑποψηφία διὰ Πρωτεῖα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

'Από 1ης Δεκεμβρίου 1910.

Δεχόμεθα ὑπηκόους τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἄνθος ἢ σχετικόν τι πρὸς ἄνθος. Πληροφορίαι: *Μικρομέγαν*, P. R. 'Αθήνας.

Ελληνόπουλα! "Αν μέσα σας πάλλῃ 'Ελληνικὴ καρδιά, ψηφίστε τὸ λατρευτό μας ΕΥΖΩΝΑΚΙ.—*Ρεζεντᾶ*. *(Γ', 201)*

Μικρομέγα καὶ *Εὐζωνάκι*, νὰ δοῦμε ποιός θὰ βγῇ κοροϊδεμένος· ἐγὼ ποὺ δὲν θὰ λάβω μέρος ἢ ἐσεῖς;;... 'Ετοιμάζομε τὰ μαξιλάρια !!..—*'Ιδιότροπος Ξανθούλα*. *(Γ', 202)*

Αγωνίαν *'Εθνομάρτυρος*, *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* καὶ *"Ανθος τοῦ Βοσπόρου*, ψηφίσατέ τα ὅλοι.—*Φίλος τις*.

Ἐξελέγησαν παμψηφεὶ ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ ***Συνδέσμου τῶν Συνδρομητριῶν τῆς Διαπλάσεως***:

ΕΝ ΗΛΕΙΑ

Ἡ ἐν Πύργῳ Δνὶς *'Ελένη Χ. Νικολετοπούλου* (*'Αεροναυτοπούλα*).

Ὑπαντιπρόσωπος ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει ἡ Δνὶς *Εὐανθία Δικαίου* (*Φοίβη*).

ΕΝ ΚΡΗΤΗ

Ἡ ἐν Σητείᾳ Δνὶς *Φιφίκα 'Αγγελάκη*.

Πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἐγγραφέντα μέλη τοῦ Συνδέσμου αἱ ἱδρύτριαι στέλλουσι τὸν πρῶτον φιλικὸν ἀσπασμόν.

Ο Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν καταλλήλου ὀνόματος διὰ τὸν ***Σύνδεσμον τῶν Συνδομητριῶν τῆς Διαπλάσεως*** παρατείνεται μέχρι τέλους 'Οκτωβρίου.

Ι. Σ.—Μέχρι τοῦδε ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν 57 δεσποινίδες. *(Γ', 205)*

Αριστοῦχος τοῦ 'Αρσακείου ἐχουσα παιδαγωγικὴν μόρφωσιν καὶ ἄσκησιν, ζητεῖ παρηδόσεις. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Διαπλαστικὴ Αὐτοκρατορία. 'Αναχωροῦντος τοῦ αὐτοκράτορος incognito δι' Εὐρώπην, ἀναλαμβάνει τὴν κυβέρνησιν ὁ Διάδοχος *Νέος 'Ορφεύς*. *(Γ', 207)*

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΤΛΟΣ
Πλατεῖα 'Ομονοίας
'Οδὸς Δώρου 8α
"Ωραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Τύποις «Αὐγῆς 'Αθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα 'Αγ. Θεοδώρων.— 2009.

Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικοῦ:		*'Εξωτερικοῦ:*	
Ετησία. . . .	δρ. 8,—	'Ετησία	φρ.χρ. 10,—
Εξάμηνος. . .	» 4,50	'Εξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΔΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

'Εσωτερικοῦ λεπ. 20. 'Εξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος *'Εν 'Αθήναις, 23 'Οκτωβρίου 1910* *"Ετος 32ον.—'Αριθ. 47*

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ κ. ΚΟΙΛΑΡΑ

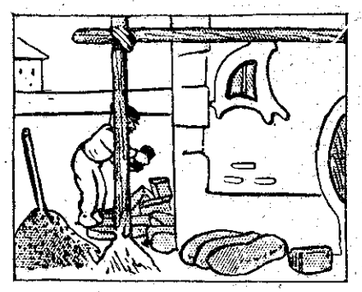

Τί παράξενο σπίτι ἀρ-νουδῶ ποῦ ἔκτισε ὁ κύριος Κοιλαράς!

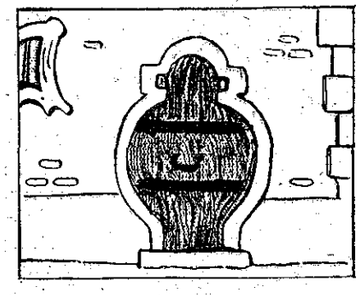

Μὰ γιατί ἔχει τέτοιο σχῆμα ἡ πόρτα του; Περίεργο!...

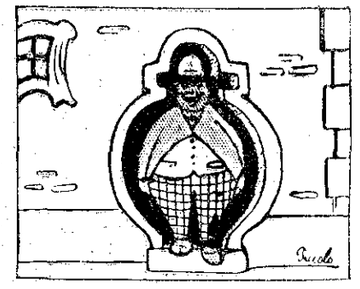

'Α, νά τος ὁ ἴδιος! Τώρα φαίνεται καλὰ γιατί ἔχει ἡ πόρτα αὐτὸ τὸ σχῆμα!...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΙΟΥ ΜΟΥ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

Τὸν παληὸ καιρὸ ζοῦσεν ἕνας περιβολάρης μὲ τὴ γυναῖκα του, ποῦ ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ λουλούδια. 'Εκαλλιεργοῦσαν ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ὁ κόσμος τ' ἀγόραζε μὲ μεγάλην προθυμίαν, διότι ἦσαν πολὺ ὡραῖα, μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ λεπτότατα ἀρώματα. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὅμως οἱ καιροὶ ἦσαν πολὺ κακοὶ διὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κηπουρικήν, ὁ χειμῶνας πολὺ βαρύς, χιόνια πολλά, νερὰ τίποτα καὶ τῆς νύκτες ξαστεριὰ καὶ παγωνιὲς ἀτελείωτες. "Ολοι οἱ χωρικοὶ ἐδυστύχησαν καὶ ὁ περιβολάρης μας περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Κάθε βράδυ ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς τοῦ λύχνου, τὸ ἀντρόγυνο ἔκλαιε τὴ μοῖρά του καὶ ἡ γυναῖκα μὲ βουρκωμένα μάτια ἐπολεμοῦσε νὰ μπαλώσῃ τὰ παληά τους ροῦχα διὰ νὰ περάσουν ὅπως-ὅπως.

'Ανάμεσα στ' ἀναφυλητὰ ἔλεγεν ἡ γυναῖκα εἰς τὸν περιβολάρη:

— Νὰ μᾶς χάριζεν ὁ Θεὸς ἕνα παιδάκι, θὰ τὸ εἴχαμε γιὰ παρηγοριὰ καὶ θὰ μᾶς ἔδιδε θάρρος νὰ πολεμήσωμε τὴ δυστυχία γιὰ χατῆρι του. Τώρα κλαίμε τὴ μοῖρα μας καὶ τίποτε ἄλλο. Θεέ μου, στεῖλε μας ἕνα παιδάκι!

— "Ενα-κανένα! ἀπήντησεν ὁ περιβολάρης· νἄχαμε πέντε-δέκα, νὰ μεγαλώσουν, νὰ δουλεύσουν κ' ἐκεῖνα γιὰ μᾶς, νὰ μᾶς γηροκομήσουν.

— Καὶ κανένα κορίτσι; ἐρωτᾷ ἡ γυναῖκα; 'Εγὼ θέλω καὶ κορίτσια, νἄχω συντροφιὰ στὸ σπῆτι, νὰ μοῦ μετάπιάνουν.

— Μὰ δὲ συλλογίζεσαι τὰ μωρά, τοὺς κόπους, τὰ βάσανα, τὲς ἀρρώστειες;

—'Σὰν μᾶς τὰ στεῖλῃ ὁ Θεός, νὰ μᾶς τὰ στεῖλῃ μεγάλα, ἐπρόσθεσεν ὁ περιβολάρης.

Τὸ λάδι τοῦ λύχνου ἐτελείωσε, τὸ φῶς ἔσβυνε σιγὰ-σιγά, ἐμάζευσεν ἡ γυναῖκα τὰ ραψίματα κ' ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν μὲ τὴν προσευχὴ νὰ τοὺς στείλῃ ὁ Θεὸς πέντε-δέκα παιδιὰ καὶ κορίτσια μαζύ, ὅλα μεγαλωμένα καὶ ἄξια.

* * *

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὸ πρωὶ ἅμα ἐξύπνησαν μὲ τὸ χάραγμα, ὁ περιβολάρης ἐβγῆκε νὰ πάῃ στὸ περιβόλι του, νὰ τὸ σκαλίσῃ, νὰ τὸ ποτίσῃ, νὰ τὸ περιποιηθῇ.

'Ετράβηξα γραμμὴ σὲ μιὰ μεγάλη γιασεμιά, ποῦ ἐκεῖ εἶχε τὲς ἐλπίδες του, γιατὶ πάντα ἤταν πρώϊμη, καὶ τὰ μοσχοπουλοῦσε τὰ γιασεμιά της. 'Απλώνουνταν σὲ μιὰ κρεββατίνα μεγάλη, καὶ ἀποκάτω ἔκανε μεγάλη σκιά. Εἶχε γεμίσῃ φύλλα, τώρα ποῦ ὁ καιρὸς ἄρχισε νὰ διορθώνεται καὶ, ποῦ καὶ ποῦ κανένα μπουμπουνάκι, ἕως χθές, ἐφαίνετο μέσα στὰ πράσινα φύλλα.

'Αλλὰ τί ἦταν αὐτὸ ποῦ ἔβλεπε τώρα; ἐχιόνιζε πάλι τὴ νύχτα ἢ ἡ πρωϊνὴ πάχνη ἐπάγωσε καὶ ἐφαίνετο ἡ γιασεμιὰ ἔτσι ἄσπρη;

"Οχι, ἦτον ἀληθινὰ γιασεμιά, ποῦ ξαφνικὰ σὲ μιὰ νύχτα τὰ ἄνοιξε τὸ ὡραῖο καὶ μυρωμένο λουλοῦδι. Τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ περιβολάρης ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὰ μαζεύσῃ καὶ νὰ πάῃ ὕστερα νὰ ξαφνίσῃ τὴ γυναῖκα του, ὅταν ἔμεινε ἀπολιθωμένος καὶ βουβός!

Δυὸ μάτια γυαλιστὰ ἐφεγγοβολοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν κρεββατίνα, ἐστὰ σκοτεινὰ καὶ ἕνα βαθὺ μούγκρισμα ἀνετάραζε τὴ πρωϊνὴ σιωπή.

"Αμα τοῦ πέρασε ὁ πρῶτος φόβος, τὰ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἔτρεξε 'πίσω σπίτι νὰ πάρῃ τὸ τουφέκι του νὰ σκοτώσῃ τὸ παράξενο ζῶο. 'Εγύρισε 'πίσω καὶ ἡ γυναῖκα του μαζύ, ἐκεῖνος ὡπλισμένος μὲ τὸ δίκανον ὅπλον του καὶ ἡ γυναῖκα του μὲ μιὰ μεγάλη ἀξίνα.

"Οταν ἐπλησίασαν καὶ ἑτοιμάζετο ὁ περιβολάρης νὰ σκοπεύσῃ, τὸ ζῶον ἐβγῆ-